

Arrest

nr. 228 835 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 juni 2019 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder diende op 17 september 2010, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd en op 25 november 2010 werd ook verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 26 juni 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam : [A.B.]

voornaam : [R.]

[...]

nationaliteit: Spanje

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Uw vader ([A.M.]) diende op 29.09.2009 te Mechelen een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van: werknemer of werkzoekende" (bijlage 19) in. Op 14.12.2009 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

U kwam op 17.09.2010 met uw moeder ([B.H.N.]), uw broer ([A.B.A.]) en uw zussen ([A.B.H.]), [A.B.S.] en [A.B.A.]) naar België.

Op 17.09.2010 diende uw moeder te Mechelen een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van: echtgenoot" (bijlage 19ter) in. U, uw broer en uw zussen werden op 17.09.2010 in het bezit gesteld van een "Verklaring van inschrijving" (bijlage 8).

Op 25.11.2010 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 10.11.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik van een voertuig om uw vlucht te vergemakkelijken, met gebruik of vertoon van wapens, door twee of meer personen. Op 21.01.2016 werd u ook eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep van Antwerpen hief het aanhoudingsmandaat van 21.01.2016 op.

Op 05.08.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 10.11.2015 onder voorwaarden opgeheven.

De Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeelde u op 23.02.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; aan poging tot diefstal met braak (2 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om misdaden te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten pleegde u tussen 31.10.2015 en 11.11.2015.

Op 27.06.2018 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 23.02.2017.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 05.12.2018 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, aangeschaft, verkocht, te koop aangeboden of afgeleverd, ingevoerd en uitgevoerd, namelijk cannabis. Deze feiten pleegde u tussen 01.09.2015 en 11.11.2015.

Niettegenstaande uw zeer jonge leeftijd liep u niet minder dan 2 veroordelingen op.

Op 10 november 2015 pleegde u samen met 2 medeplichtigen een gewapende overval op een juwelierszaak. Daarbij werd fysiek geweld gebruikt ten aanzien van de aanwezige zaakvoerder R.D.B. en zijn echtgenote H.C..

Op de dag van de feiten ging derde beklaagde [B.S.] als eerste de winkel binnen. Ze deed zich voor als klant en veinsde interesse in de aankoop van juwelen, zogezegd voor de verjaardag van haar moeder. Ze had als taak om, op een op voorhand afgesproken moment, de winkel te verlaten en daarbij de deur en de tussendeur van de zaak open te houden voor u en uw kompaan [O.A.].

Terwijl [B.S.] de winkel verliet, kwam u en [O.A.] de zaak binnen. Jullie wendden zich onmiddellijk tot R.D.B. en begonnen deze hardhandig te duwen waarop hij ten val kwam.

R.D.B. slaagde erin om overeind te komen. Jullie vroegen naar geld en R.D.B. ging met jullie de werkruimte in. Daar werd hij met een kort handvuurwapen bedreigd door [O.A.]. In de buurt van de kluis slaagde R.D.B. erin om op de alarmknop van het stil alarm te drukken. Daarop kreeg hij van [O.A.] een harde slag op het hoofd met een voorwerp (mogelijk het wapen). Door de klap viel R.D.B. op de grond en was hij even versuft. Hij zag hoe [O.A.] vervolgens de schuifjes met de juwelen nam en jullie de winkel verlieten.

Bij het binnenkomen van de winkel, bevond H.C. zich in de werkruimte. Ze vluchtte naar het toilet, waar ze het stil alarm activeerde. Toen ze de toiletruimte verliet, werd ze door u met de haren gegrepen en tegen de grond getrokken. Bij het rechtkomen slaagde H.C. erin om uw muts af te trekken. Ze toonde waar het geld lag.

Jullie namen uiteindelijk de vlucht met een koffer juwelen en de portefeuille van R.D.B..

U werd tijdens uw vlucht op heterdaad betrapt door een patrouillerende politieploeg. U had een draagtas bij u, die u achterliet toen u de politie opmerkte. In de draagtas bevond zich een handvuurwapen, dat uiteindelijk een airsoftwapen bleek te zijn. U was de drager van een muts met daarin twee gaten voor de ogen.

De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen van een ernstig gebrek aan normbesef en aan respect voor andermans eigendom.

U en uw mededaders hebben op weldoordachte en georganiseerde wijze gehandeld vanuit een kortzichtig financieel eigenbelang, zonder stil te staan bij het aanzienlijke materiële en morele leed dat jullie op die manier aan jullie slachtoffers hebben berokkend.

U werd daarnaast ook nog vervolgd voor een diefstal met braak die u op 3 november 2015 pleegde en voor 2 pogingen tot diefstal met braak gepleegd op 3 en 8 november 2015.

Inbraken zijn een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burger. U staat duidelijk niet in het minste stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daad[n] veroorzaken, hetgeen uw opportunisme en egoïstische ingesteldheid verder aantoont.

U werd op 5 december 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuken op de drugswetgeving (aankoop, invoer, bezit en verkoop). Het was naar aanleiding van de overval op de juwelierszaak dat er een huiszoeking op heterdaad uitgevoerd werd bij u thuis. Bij deze huiszoeking werden de politiediensten binnen gelaten door uw vierjarig zusje. Men trof op de derde verdieping uw broer en zijn vriendin aan, die nog in bed lagen. Naast hun bed vond men een kartonnen zak, waarin verschillende gripzakjes met cannabis zaten, met een totale inhoud van 193,96 gram. Daarnaast stond een doos met 1000 lege gripzakjes met cannabislogo, en een grotere gripzak met verschillende kleinere zakjes met daarin 54,09 gram cannabis. Bijkomend werden nog een precisieweegschaal, een strijkzak met 46,42 gram cannabis, verschillende gsm-toestellen, een grote som cash geld en schrijfboekjes met telefoonnummers gevonden. In de slaapkamer van uw broer vonden de politiediensten nog een precisieweegschaal, een gsm Black Berry en een blad met oplijsting van gsm-nummers. In de kinderkamer op de eerste verdieping werd nog een strijkzak met een inhoud van 113,59 gram cannabis aangetroffen. In de kindervan op de gelijkvloers vond men ook enkele gebruikershoeveelheden cannabis. Gelet op het aantreffen van een aanzienlijke hoeveelheid drugs (cannabis), diverse drugstoebehoren (o.a. precisieweegschalen en verpakkingsmateriaal) en een aanzienlijke som cash geld werd uitvoerig verder onderzoek gevoerd naar het bestaan van een cannabishandel. Deze feiten zijn laakbaar en vormen een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid. U werd gedreven door louter winstbejag, zonder u te bekommeren om de dramatische gevolgen die een verslavingsproblematiek voor de drugsgebruiker en zijn omgeving kan teweegbrengen en de overlast die het voor de samenleving veroorzaakt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk).

In het vonnis d.d. 23.02.2017 staat vermeld dat het psychiatrisch onderzoek door dr. [P.R.] geen aanwijzingen opgeleverd heeft van psychopathologische persoonlijkheids- en/of karakterkenmerken. Wel werden er verhoogde scores genoteerd op de hysterie- en psychopathische deviatieschaal, wat volgens dr. [R.] kan wijzen op mogelijke gedragsproblemen in een maatschappelijke context.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u niet minder dan 4 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U had geen geldig rijbewijs en verloor het recht tot sturen en dat dan nog zonder geldige verzekering en 2 maal onder invloed van stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U trekt geen lessen uit deze veroordelingen en u blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en eigendom in het bijzonder. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. U schuwt daarenboven het gebruik van geweld niet. De financiële drijfveer alsook uw schijnbaar gebrek aan empathie schept ernstig recidivegevaar. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 04.01.2019 werd u door een migratiebegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. U ondertekende de vragenlijst hoorrecht voor kennisname. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht die u op 04.01.2019 invulde dat uw taal Nederlands is; dat u Engels, Frans en Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u sinds 17.09.2010 in België bent; dat u in het bezit bent van een Spaans paspoort; dat u rugproblemen heeft en bewijzen heeft van het ziekenhuis; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was [...] in Herent, samen met uw vrouw [L.]; dat u en uw vrouw verhuisd zijn naar Diest; dat uw advocaat al uw papieren heeft, zoals het contract; dat u bezig bent met trouwen, dat alle papieren zijn afgegeven op het stadhuis van Beveren en dat u wacht op een afspraak; dat u familie heeft in België, namelijk: uw moeder, uw zusjes, uw broer, uw vader en familie van uw vader; dat uw moeder en uw 4 kleine zusjes in de [...] wonen; dat uw tweelingbroer in Mechelen woont; dat uw vrouw zwanger is; dat u niet getrouwd of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, alleen in België uw vrouw [L.V.]; dat uw enige familie uw moeder, broer en zusjes zijn; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België omdat u te jong was toen u van Spanje kwam; dat u gestopt bent met school in het 5de middelbaar en dat u nu bezig bent met de examencommissie via de gevangenis; dat u, samen met uw vrouw, gewerkt heeft in een restaurant '...' te Wakkerzeel en in een magazijn [...]; dat u in Spanje niet heeft gewerkt, dat u er alleen naar de lagere school bent geweest; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u

nog open boetes hebt en u deze wil betalen; voor uw vrouw, uw toekomst en uw moeder; dat uw ma gescheiden is en het niet alleen kan met uw 4 kleine zusjes; dat ze elke dag werkt; dat uw zusjes alles voor u zijn en dat ze u papa noemen; dat ze 4 jaar, 6 jaar, 11 jaar en de laatste 14 jaar zijn.

U voegde de volgende bijkomende element aan: een 'Attest van hoofdverblijfplaats met historiek' d.d. 19.01.2019.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM).

In uw hoorrecht verklaarde u op 04.01.2019 dat u een relatie heeft met [V.L.], [...], van Belgische nationaliteit. U verklaarde dat u een huwelijksaanvraag heeft ingediend te Beveren en dat uw vriendin zwanger is. Zij bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis. Er zijn verder geen details over deze relatie gekend. Jullie stonden van 09.10.2017 tot en 12.09.2018 officieel ingeschreven op eenzelfde adres. (Op 27.06.2018 werd u opgesloten in de gevangenis). Uit het vonnis van 18.02.2019 van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent blijkt dat u van plan bent om bij uw vriendin te gaan wonen maar dat de maatschappelijke enquête nog niet werd opgesteld.

Mevrouw [V.] heeft de Belgische nationaliteit, desondanks zou zij ervoor kunnen kiezen om zich te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Mocht zij beslissen om u te vergezellen naar Spanje dan kan zij steeds een verzoek richten aan de Spaanse autoriteiten opdat zij zou worden toegelaten het gezinsleven verder te zetten in Spanje. Het feit dat zij niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar uw land van nationaliteit of elders.

Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te blijven.

Mevrouw [V.] kan er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Spanje of een andere plaats waar u zou verblijven. Nu u slechts van 09.10.2017 tot 27.06.2018 (op 27.06.2018 werd u opgesloten in de gevangenis) met mevrouw [V.] samengeleefd heeft, blijkt niet dat zulks een zeer ingrijpende wijziging in haar leven tot gevolg zou hebben.

U verklaarde in uw hoorrecht d.d. 04.01.2019 dat Mevrouw [V.] zwanger is. We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat u daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeboren kind aangetoond wordt. Bovendien duidt de rechtspraak van het EHRM duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15,

Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. Het kind zal geen verandering ondervinden want hij is het gewoon dat u er niet bent.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Welnu, uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die u door uw persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Uw moeder ([B.H.N.], [...], Spaanse nationaliteit, E-kaart geldig tot 20.01.2021), op 14.12.2017 uit de echt gescheiden van uw vader ([A.M.], [...], Spaanse nationaliteit, E-kaart geldig tot 26.11.2019), uw tweelingbroer ([A.B.A.], [...], van Spaanse nationaliteit, E-kaart geldig tot 23.05.2022) en uw zussen ([A.B.D.], [...], van Spaanse nationaliteit, identiteitskaart voor kind geldig tot 06.03.2021, [A.B.A.], [...], van Spaanse nationaliteit, identiteitskaart voor kind geldig tot 06.03.2021, [A.B.S.], geboren op 08.02.2004 te Barcelona, van Spaanse nationaliteit, E-kaart geldig tot 12.10.2021 en [A.B.H.], [...], van Spaanse nationaliteit, E-kaart geldig tot 20.03.2024) verblijven in België. Uw familie komt op bezoek in de gevangenis.

In dit verband wordt opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen en tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

U verklaarde in uw hoorrecht dat u niet naar uw land kan terugkeren voor uw moeder omdat ze al een paar jaar gescheiden is en ze niet alleen kan zorgen voor uw 4 kleine zusjes. Uw zusjes zijn 5, 9, 15 en 17 jaar en zijn allen schoolplichtig. Aangezien u sinds 27.06.2018 in de gevangenis verblijft, kan u nu ook niet instaan voor hulp aan uw moeder. Bovendien kan, indien nodig, een beroep gedaan worden op diverse diensten die thuishulp aanbieden. Ook al zijn uw ouders gescheiden, er wordt niet aangetoond dat uw vader niet meer zorgt voor zijn dochters. Uw tweelingbroer en uw oudste zussen kunnen uw moeder wellicht helpen met de zorg van uw jongste zusjes. U toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat u niet aantoonde dat er concrete hinderpalen voorliggen voor (een deel van) uw familieleden om samen met u terug te keren naar Spanje. Concrete argumenten liggen in dit verband niet voor.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden.

U was bijna 14 jaar oud toen u op 17.09.2010 in België aankwam en u bent momenteel 23 jaar. Het is inherent aan langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 9 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Spanje, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Spanje, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Spanje niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en men kan veronderstellen dat u de taal spreekt aangezien u er de lagere school heeft gelopen. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Spanje dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Spanje dan wel in een derde land.

U verklaarde dat u in een restaurant en een magazijn gewerkt heeft. Verder tonen de gepleegde feiten een hunker naar makkelijk geldgewin aan. Het gegeven dat u in de gevangenis uw diploma secundair onderwijs tracht te behalen via de Examencommissie is lovenswaardig, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat er daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of schuldinzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Uit het vonnis d.d. 18.02.2019 van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent blijkt dat een concrete dagbezigheid nog niet gerealiseerd werd. U zou als jongerenbegeleider bij ROJM aan de slag willen gaan. ROJM dient u echter nog te bezoeken om hierover te spreken en om tot een concrete voorbereiding hiervan over te gaan. De rechtbank stelt zich wel de vraag of dergelijke activiteit, gelet op uw strafrechtelijk verleden, wel aangewezen is. Tevens of ROJM een voldoende gestructureerd en controlerend kader voor u kan betekenen.

U verklaarde dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u uw boetes wil betalen. Er werden geen bewijsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat u weldegelijk reeds aan een deel van uw penale boeten zou voldaan hebben, noch dat er een afbetalingsplan loopt zodat er met deze gegevens geen rekening kan worden gehouden. Uit het vonnis d.d. 18.02.2019 van de strafuitvoeringsrechtbank te Gent blijkt dat u zich op één enkele kleine betaling na, niets aan trekt van uw burgerlijke partijen en dat uw inspanningen op dit vlak minimaal tot nihil zijn. Hoe dan ook, uit het aflossen van uw penale boeten of de intentie hiertoe blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht, het is een verplichting deze boete af te betalen.

Dit gegeven wijst er nog niet op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. U verklaarde dat u rugproblemen hebt maar u legt geen medisch attest voor dat deze bewering staakt. Er wordt niet aangetoond dat u een bepaalde medische behandeling zou nodig hebben die enkel in België beschikbaar zou zijn.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 44bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 24.2, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 28.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Eerste onderdeel:

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak;

arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten: het risico op recidive wordt voor verzoeker niet aangetoond.

Verwerende partij tracht dit risico op recidive als volgt te motiveren:

"Uw gedragingen getuigen van een verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en eigendom in het bijzonder. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking, wat uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoonst. U schuwt daarenboven het gebruik van geweld niet. De financiële drijfveer alsook uw schijnbaar gebrek aan empathie schept ernstig recidivegevaar. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen."

Verwerende partij ziet hierbij echter een aantal zaken over het hoofd (waarvan verwerende partij nochtans op de hoogte was of diende te zijn), en slaagt er niet in om aan te tonen dat er een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat verzoeker opnieuw strafrechtelijke daden zal begaan.

Om te beginnen speelden de strafrechtelijke feiten zich allemaal een kleine vier jaar geleden af. Verzoeker werd veroordeeld voor feiten die hij pleegde tussen september 2015 en november 2015. Het gegeven dat verzoeker pas respectievelijk op 23 februari 2017 en 5 december 2018 werd veroordeeld voor deze feiten, ligt aan de tragere werking van de correctionele rechtbanken en hoven.

De feiten waarvoor verzoeker correctioneel veroordeeld werd, vonden een kleine vier jaar voor het nemen van de bestreden beslissing plaats.

Verzoeker was op het moment dat hij de strafrechtelijke feiten pleegde, slechts 18 jaar oud. Deze jeugdige leeftijd kan vanzelfsprekend niet dienen ter rechtvaardiging van de fouten die verzoeker heeft begaan.

Sinds zijn 18, de leeftijd waarop hij de strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, heeft verzoeker echter wel een heel traject afgelegd.

Zo leerde hij mevrouw [L.V.] kennen, en begon verzoeker een relatie op 5 augustus 2016 met deze Belgische dame.

Op 9 oktober 2017 ging verzoeker samenwonen met zijn Belgische partner.

Verder liep de relatie tussen verzoekers ouders [...] spaak, en werd op 14 december 2017 de echtscheiding uitgesproken. Verzoekers moeder diende alleen in te staan voor de zorg van verzoekers jongere zusjes. Verzoeker stond zijn moeder zo goed mogelijk bij in de opvoeding van zijn jongere zussen. Vooral [D.], het jongste zusje, heeft extra zorgen nodig, aangezien ze kampt met diabetes en epilepsie. Doordat de vader van verzoeker zijn taak niet opneemt, vervult verzoeker de rol van vaderfiguur voor zijn zusje [D.]. Verzoeker gaf dit duidelijk aan toen hij op 4 januari 2019 werd gehoord door een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker pleegde na november 2015 geen strafrechtelijke feiten meer.

Verzoeker heeft veel spijt van zijn daden en werkt vanuit de gevangenis hard aan zijn reklassering. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis, en is momenteel bezig om zijn diploma secundair onderwijs te behalen via de Examencommissie. Verzoeker hoopt om na zijn vrijlating aan de slag te kunnen gaan als jongerenbegeleider bij ROJM, een maatschappelijk geëngageerde job.

Vanuit de gevangenis is het niet eenvoudig voor verzoeker om het nodige geld te verdienen om de burgerlijke partijen te betalen. Het geld dat men in de gevangenis kan verdienen met kleine klusjes, is verwaarloosbaar. Verzoeker verrichte één betaling, en hoopt na zijn vrijlating snel aan de slag te kunnen gaan, zodat hij de rest van zijn boetes kan afbetalen.

Verzoeker is ondertussen bijna drie jaar samen met zijn Belgische partner, en het koppel heeft trouwplannen. Verzoekers partner studeert momenteel nog, en plant om volgend jaar haar diploma horeca en bedrijfsbeheer te behalen.

Uit het bovenstaande blijkt dat voor verzoeker niet werd aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

De situatie eind 2015, toen verzoeker op 18-jarige leeftijd verschillende strafrechtelijke feiten pleegde, is verschillend van de huidige situatie, een kleine vier jaar later. Verwerende partij was op de hoogte van de verschillende ontwikkelingen sinds eind 2015 (of diende dit toch te zijn), aangezien er ofwel objectieve stukken zich in het dossier bevinden, ofwel verzoeker er duidelijk de aandacht op vestigde bij zijn gehoor op 4 januari 2019.

Uit het traject dat verzoeker sinds de correctionele feiten in 2015 heeft afgelegd, kan men onmogelijk een risico op recidive afleiden. Verwerende partij hield in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening met de gebeurtenissen tussen eind 2015 en nu bij het beoordelen van recidive risico en het daaruit volgende actuele karakter van het gevaar dat verzoeker voor de samenleving zou vormen. Indien verwerende partij van mening was dat de verschillende ontwikkelingen sinds eind 2015, toen verzoeker 18 jaar oud was (zijn stabiele relatie: zorg voor zijn jongere zusjes in het algemeen en in het bijzonder voor zijn zieke jongste zus, waarvoor hij sinds de huwelijksproblemen tussen zijn ouders een vaderfiguur is: de vervolmaking van zijn scholing: de afwezigheid van nieuwe correctionele feiten: de samenwoning met zijn partner: hun trouwplannen: de afwezigheid van disciplinaire problemen in de gevangenis en de ambitie om na zijn vrijlating aan de slag te gaan in een maatschappelijk geëngageerde job als jonger[en]begeleider) niet relevant zijn bij het beoordelen van het recidiverisico in juni 2019, dan diende verwerende partij dit te motiveren. Verwerende partij rept echter in haar beoordeling van het recidiverisico en het actuele gevaar dat verzoeker vormt, met geen woord over al deze aspecten, hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte was of diende te zijn.

Hierdoor ging verwerende partij dan ook onzorgvuldig te werk, waardoor de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. De motieven van de bestreden beslissing kunnen deze beslissing verder niet schragen, waardoor de motiveringsplicht werd geschonden. Tot slot wordt ook artikel 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet geschonden, doordat verwerende partij ten onrechte en op voorbarige wijze aanneemt dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Tot slot wil verzoeker nog het volgende opmerken.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht.

Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Verzoeker werd op 23 februari 2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, en op 5 december 2018 tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Verzoeker werd op 27 juni 2018 opgesloten in de gevangenis, en zal dus nog dus nog een lange periode in de gevangenis moeten verblijven. Verzoeker kan dus alleszins in de eerstkomende jaren niet van het grondgebied verwijderd worden, maar dient zijn straf uit te zitten.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel zijn verblijfsrecht beëindigd werd, dient opgemerkt te worden dat de Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt, en dat dit op geen enkele wijze nuttig is voor het vooropgestelde doel, de bescherming van de openbare orde.

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken. Dit gebeurde in casu niet.

2. Tweede onderdeel

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben. Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent expliciet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance' - toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008,

Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, § 70; juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§55,57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft geenszins een redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verzoeker wenst met name te wijzen op het volgende:

Wat de algemene factoren betreft:

- 1) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Indien verzoeker naar Spanje wordt teruggestuurd, wordt zijn gezins- en familielevens effectief onderbroken. Zijn partner heeft de Belgische nationaliteit, en ze heeft logischerwijze het centrum van haar belangen in België gevestigd. België is het land waar ze is geboren en getogen, waar haar familie en volledige vriendenkring woont.

Verzoekers Belgische partner volgt momenteel een beroepsopleiding bij Syntra. Ze moet nog één jaar studeren om haar zevende en ook laatste jaar af te werken, om zo haar diploma horeca en bedrijfsbeheer te behalen. Men kan niet van haar verwachten dat ze haar studie opgeeft om zich in Spanje te vestigen, waar ze de taal niet spreekt en haar opleiding niet zomaar kan afronden.

Verwerende partij kan daarbij niet gevolgd worden waar ze het volgende stelt: "Het is dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men het gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven."

In casu gaat het helemaal niet over een 'grensoverschrijdende relatie'. Verzoeker woont sinds hij 13 jaar is in België, en groeide hier op. Verzoeker beschikte steeds over een verblijfsrecht in België. België is het land waar verzoeker zijn Belgische partner heeft leren kennen, waar ze hun relatie hebben uitgebouwd, en waar ze gingen samenwonen. Verzoekers partner mocht dan ook vanaf het begin van de relatie aannemen dat België evenzeer het land was waar het koppel ook in de toekomst steeds zou blijven wonen. Er is geen sprake van een 'grensoverschrijdend aspect', waarbij verzoekers partner vanaf het begin had mogen verwachten dat één van beide partijen zich in een ander land diende te vestigen om een gezinsleven uit te bouwen. Verwerende partij slaat de bal hier mis.

Verwerende partij stelt verder dat verzoekers partner er ook voor kan kiezen in België te blijven, contact te houden via moderne communicatiemiddelen, en elkaar te ontmoeten via periodieke reizen. Doordat verzoeker slechts een korte periode met zijn partner samenwoonde, zou dit geen ingrijpende wijziging van haar leven tot gevolg hebben.

Verwerende partij verliest hier uit het oog dat het feit dat het koppel ook al voor hun samenwoning, elkaar quasi dagelijks zagen. Verzoeker en zijn partner vormen een koppel sinds 5 augustus 2016, oftewel bijna drie jaar. Het koppel heeft trouwplannen, en hoopt samen een toekomst uit te bouwen. Verzoeker ziet niet in hoe dit mogelijk is indien ze beiden in een ander land wonen, en elkaar enkel zien tijdens hun vakantie. Moderne communicatiemiddelen kunnen nooit een substituuut vormen van een echte relatie waarbij men dagelijks fysiek contact heeft. Een verwijdering van verzoeker naar Spanje zou voor zijn partner dus wel degelijk een ingrijpende wijziging in haar leven vormen, omdat ze ook in de periode voor de samenwoning haar partner fysiek zeer vaak zag.

Afgezien van het gezinsleven met zijn Belgische partner, zal ook het gezinsleven van verzoeker met zijn moeder en jongere zussen ernstig verbroken worden. In casu zijn er wel degelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen verzoeker, zijn zussen (en vooral dan de jongste zus), waardoor deze relatie onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Verzoeker stond sinds de relatie van zijn ouders spaak liep, zijn moeder zo goed mogelijk bij in de opvoeding van zijn jongere zussen. Vooral [D.], het jongste zusje, heeft extra zorgen nodig, aangezien ze kampt met diabetes en epilepsie. Doordat de vader van verzoeker zijn taak niet opneemt, vervult verzoeker de rol van vaderfiguur voor zijn zusje [D.]. Verzoeker gaf dit duidelijk aan toen hij op 4 januari 2019 werd gehoord door een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker zal deze rol vanop afstand niet langer kunnen vervullen. Moderne communicatiemiddelen volstaan niet, en kunnen de effectieve zorg en genegenheid niet vervangen die een 5-jarig meisje met chronische ziekten nodig heeft.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer ze het volgende stelt: "Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Spanje, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Spanje niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven, en men kan veronderstellen dat u de taal spreekt aangezien u er de lagere school hebt gelopen. Het is dan ook niet onredelijk te veronderstellen dat u er nog familie en/of vrienden

heeft die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kan uw familie u vanuit België ondersteunen of zelfs (tijdelijk) met u meekomen. "

Verwerende partij slaat hier de bal op verschillende vlakken mis.

Verzoeker heeft om te beginnen helemaal niet 'het grootste deel van zijn leven in Spanje verbleven'.

Verzoeker was slechts 13 jaar oud toen hij in 2010 België aankwam. Ondertussen is verzoeker 23 jaar. Indien we kijken naar de bewuste jaren die verzoeker tot hiertoe meemaakte, verblijft hij bijna even lang in België als Spanje. Van zijn eerste drie levensjaren in Spanje heeft verzoeker geen enkele herinnering.

België is het land waar verzoeker als kind aankwam en waar hij opgroeide.

Verzoeker kwam verder met zijn integrale gezin als kind vanuit Spanje naar België. Zoals verwerende partij in de bestreden beslissing ook aangeeft, wonen deze gezinsleden nog steeds in België, en dus niet in Spanje.

Daarnaast heeft verzoeker ook geen ruimere familie in Spanje. Verzoekers ouders zijn oorspronkelijk van Marokkaanse origine, en werden respectievelijk geboren in Al Hoceima en Douar Tanout, hetgeen verwerende partij ook vermeldt in de bestreden beslissing. Verzoekers ouder lieten hun familie achter in Marokko, en emigreerden naar Spanje, waar ze uiteindelijk de Spaanse nationaliteit verkregen en waar hun oudste kinderen geboren werden. Verzoeker heeft geen andere familie in Spanje waar hij op kan terug vallen.

Tot slot lijkt verwerende partij uit het oog te verliezen dat verzoeker nog maar een kind was toen hij Spanje negen jaar geleden heeft verlaten. Men kan van verzoeker moeilijk verwachten dat hij negen jaar na datum aanklopt bij zijn vrienden van de lagere school, met de vraag om hem tijdelijk op te vangen totdat hij een eigen bestaan opgebouwd heeft. Verwerende partij verliest hier de voeling met de realiteit. Verzoeker verliet Spanje negen jaar geleden als een kind, en heeft daardoor geen netwerk waarop hij zoveel jaar na datum op kan terugvallen.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Zoals reed[s] uitgewerkt onder punt 1) (zie supra), kan er omwille van diverse obstakels van verzoekers Belgische partner en van zijn moeder en zussen onmogelijk worden verwacht dat ze het gezinsleven verderzetten in Spanje.

Wat de meer specifieke criteria die spelen waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen betreft:

4) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

De aard en ernst van het gepleegde misdrijf worden in het kader van deze procedure niet ter discussie gesteld.

5) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker verblijft meer dan negen jaar onafgebroken en wettig in België.

6) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode

De feiten waarvoor verzoeker correctioneel veroordeeld werd, vonden een kleine vier jaar voor het nemen van de bestreden beslissing plaats (tot november 2015).

Verzoeker was op het moment dat hij de strafrechtelijke feiten pleegde, slechts 18 jaar oud. Deze jeugdige leeftijd kan vanzelfsprekend niet dienen ter rechtvaardiging van de fouten die verzoeker heeft begaan.

Sinds zijn 18, de leeftijd waarop hij de strafrechtelijke feiten heeft gepleegd, heeft verzoeker echter wel een heel traject afgelegd.

Zo leerde hij mevrouw [L.V.] kennen, en begon verzoeker een relatie op 5 augustus 2016 met deze Belgische dame.

Op 9 oktober 2017 ging verzoeker samenwonen met zijn Belgische partner.

Verder liep de relatie tussen verzoekers ouders [...] spaak, en werd op 14 december 2017 de echtscheiding uitgesproken. Verzoekers moeder diende alleen in te staan voor de zorg van verzoekers jongere zusjes. Verzoeker stond zijn moeder zo goed mogelijk bij in de opvoeding van zijn jongere zussen. Vooral [D.], het jongste zusje, heeft extra zorgen nodig, aangezien ze kampt met diabetes en epilepsie. Doordat de vader van verzoeker zijn taak niet opneemt, vervult verzoeker de rol van vaderfiguur voor zijn zusje [D.]. Verzoeker gaf dit duidelijk aan toen hij op 4 januari 2019 werd gehoor door een ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker pleegde na november 2015 geen strafrechtelijke feiten meer.

Verzoeker heeft veel spijt van zijn daden en werkt vanuit de gevangenis hard aan zijn reklassering. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis, en is momenteel bezig om zijn diploma secundair onderwijs te behalen via de Examencommissie. Verzoeker hoopt om na zijn vrijlating aan de slag te kunnen gaan als jongerenbegeleider bij ROJM, een maatschappelijk geëngageerde job.

Vanuit de gevangenis is het niet eenvoudig voor verzoeker om het nodige geld te verdienen om de burgerlijke partijen te betalen. Het geld dat men in de gevangenis kan verdienen met kleine klusjes, is verwaarloosbaar. Verzoeker verrichte één betaling, en hoopt na zijn vrijlating snel aan de slag te kunnen gaan, zodat hij de rest van zijn boetes kan afbetalen.

Verzoeker is ondertussen bijna drie jaar samen met zijn Belgische partner, en het koppel heeft trouwplannen. Verzoekers partner studeert momenteel nog, en plant om volgend jaar haar diploma horeca en bedrijfsbeheer te behalen. Deze relatie brengt stabiliteit in het leven van verzoeker.

7) de nationaliteit van alle betrokkenen;

Verzoeker heeft de Spaanse nationaliteit, net zoals zijn moeder, broer en zussen. Van deze familieleden kan echter niet verwacht worden dat ze hun leven in België zomaar opgeven (verwerende partij lijkt hiermee in de bestreden beslissing akkoord te gaan, een verhuis naar Spanje van de familie wordt niet voorgesteld).

Verzoekers partner heeft enkel de Belgische nationaliteit.

8) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

Verzoeker heeft sinds 5 augustus 2016 een relatie met zijn partner. Verzoeker was op dat moment 19 jaar. Bijna drie jaar later is het koppel nog steeds samen, en hebben ze trouwplannen.

Op 9 oktober 2017 ging verzoeker samenwonen met zijn Belgische partner.

Het koppel heeft trouwplannen, en deed reeds een huwelijksaangifte.

Verwerende partij betwist ook niet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

9) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

Verzoeker begon een relatie op 5 augustus 2016.

Verzoeker werd pas voor een eerste keer veroordeeld op 23 februari 2017, toen de relatie reeds was gestart. Deze veroordeling had weliswaar betrekking op feiten uit 2015, maar op dat moment had verzoeker nog geen relatie met zijn Belgische partner.

10) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

Verzoeker heeft geen kinderen.

11) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Indien verzoeker naar Spanje wordt teruggestuurd, wordt zijn gezins- en familielevens effectief onderbroken. Zijn partner heeft de Belgische nationaliteit, en ze heeft logischerwijze het centrum van haar belangen in België gevestigd. België is het land waar ze is geboren en getogen, waar haar familie en volledige vriendenkring woont, en waar ze een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVMR heeft uitgebouwd.

Verzoekers Belgische partner volgt momenteel een beroepsopleiding bij Syntra. Ze moet nog één jaar studeren om haar zevende en ook laatste jaar af te werken, om zo haar diploma horeca en bedrijfsbeheer te behalen. Men kan niet van haar verwachten dat ze haar studie opgeeft om zich in Spanje te vestigen, waar ze de taal niet spreekt en haar opleiding niet zomaar kan afronden.

12) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

Niet van toepassing.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker en zijn gezin moeilijk of onmogelijk kan maken om het privé- en gezinsleven voort te zetten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, begaat verwerende partij naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EV[RM] eveneens een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft geduïd dat de bestreden beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende voormelde beslissing te kunnen nemen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht verweerder noopt om uiteen te zetten op basis van welke argumentatie hij een bepaalde beslissing neemt en niet om toe te lichten waarom hij meent dat

allerhande elementen geen beletsel vormen om een beslissing te nemen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden door niet te motiveren waarom hij bepaalde gegevens niet als relevant beschouwde bij de beoordeling van het risico op recidive of door niet te verduidelijken waarom sommige gegevens hem er niet toe konden brengen om een andere beslissing te nemen. De motiveringsplicht houdt evenmin in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel, dat verzoeker ook geschonden acht, laat verweerder toe om een einde te maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel te geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Indien verweerder een dergelijke beslissing tot beëindiging van het verblijf wenst te nemen dan dient hij evenwel rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van dezelfde wet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]”

Allereerst stelt de Raad vast dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen die ten aanzien van verzoeker werden uitgesproken. Verweerder heeft immers, naast een verwijzing naar de veroordelingen die verzoeker op 23 februari 2017 en 5 december 2018 opliep, uitvoerig toegelicht welke ernstige strafbare feiten verzoeker pleegde, wat de impact hiervan is en op welke wijze hij uit het gedrag van verzoeker heeft afgeleid dat deze een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder niet heeft aangetoond dat er een recidivegevaar bestaat. Verweerder heeft er immers op gewezen dat uit het gedrag van verzoeker een *“verontrustend gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en eigendom”* blijkt. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat verzoeker misdrijven pleegde met het oog op puur geldgewin en een snelle persoonlijke verrijking en dat hieruit een *“opportunistische en egoïstische ingesteldheid”* kan worden afgeleid. Hij heeft benadrukt dat verzoeker het gebruik van geweld niet schuwt en geconcludeerd dat, gezien verzoeker misdrijven pleegt met een financiële drijfveer en gelet op het schijnbaar gebrek aan empathie, er een ernstig recidivegevaar is. Verzoeker voert aan dat de gedragingen die door verweerder worden aangehaald dateren van 2015 en dat hij toen pas achttien jaar oud was. Door erop te wijzen dat hij op zeer jonge leeftijd reeds verscheidene zeer ernstige misdrijven pleegde toont verzoeker evenwel niet aan dat verweerders argumentatie incorrect is. Verzoeker stelt verder dat hij een relatie aanknoopte met een Belgische vrouw en dat hij, nu zijn ouders gescheiden

zijn, zijn moeder poogt bij te staan bij de opvoeding van zijn zussen. Hiermee maakt hij niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot dat hij een ernstig, reëel en actueel gevaar voor de samenleving vormt. Hij weerlegt hiermee immers niet dat hij meermaals inbreuken op de strafwet pleegde, dat hij dit deed uit puur geldgewin en dat hij er niet voor terugschrok om geweld te gebruiken ten aanzien van andere burgers. Verzoeker stelt dat hij na november 2015 geen strafrechtelijke feiten meer pleegde en dat hij in de gevangenis aan zijn reclassering werkt. Gezien de ernst van de strafbare feiten die verzoeker pleegde en mede gelet op het feit dat hij van 10 november 2015 tot 5 augustus 2016 in voorhechtenis zat en hij vanaf 27 juni 2018 de hem opgelegde gevangenisstraf uitzit – waardoor de mogelijkheden om nieuwe strafbare feiten te plegen uiteraard beperkt waren – kan uit het gegeven dat verzoeker gedurende vier jaar geen nieuwe strafbare feiten pleegde niet worden afgeleid dat verweerder het risico op recidive met betrekking tot verzoeker verkeerd of op een kennelijk onredelijke wijze heeft ingeschat. Verzoekers mededeling dat hij spijt heeft van zijn daden en dat hij poogt een diploma te halen, dat hij hoopt na zijn vrijlating aan de slag te kunnen gaan als jongerenbegeleider en de hem opgelegde boetes te kunnen afbetalen en dat hij de wens heeft om in het huwelijk te treden – gegevens die, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, door verweerder in aanmerking werden genomen – geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verweerder onterecht oordeelde dat verzoeker door zijn handelen heeft aangetoond dat hij een gevaarlijke en criminele ingesteldheid heeft waaruit kan worden afgeleid dat hij nog steeds een effectief gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker zet uiteen dat hij de eerstkomende jaren niet van het grondgebied zal kunnen worden verwijderd aangezien hij nog een lange gevangenisstraf dient uit te zitten. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder niet reeds kon overgaan tot het beëindigen van zijn verblijf. Het feit dat verzoeker nog een gevangenisstraf dient te ondergaan houdt niet in dat de bestreden beslissing niet nuttig zou zijn ter bescherming van de openbare orde. Indien wordt vastgesteld dat een vreemdeling, gelet op zijn ingesteldheid, een gevaar vormt voor de openbare orde dan is het aangewezen zo snel mogelijk de nodige schikkingen te treffen om te verhinderen dat nieuwe schendingen van de openbare orde kunnen plaatsvinden. Indien verweerder de procedure tot beëindiging van het verblijf van een vreemdeling die een gevaar vormt voor de openbare orde pas opstart nadat deze vreemdeling een gevangenisstraf heeft ondergaan dan bestaat immers het risico dat de betrokken vreemdeling gebruik maakt van zijn legale verblijfsstatus om nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen. Er blijkt niet dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen het evenredigheidsbeginsel schond. Verzoeker blijft daarenboven in gebreke aan te geven welke *“alternatieve en minder verregaande maatregelen”* verweerder in casu zou kunnen nemen.

Voorts moet worden gesteld dat in de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet kan worden gelezen dat verweerder niet eerst het verblijfsrecht van een vreemdeling die een gevaar vormt voor de openbare orde zou kunnen beëindigen en vervolgens, onmiddellijk voorafgaand aan de invrijheidsstelling of na de invrijheidstelling indien de betrokken vreemdeling zelf geen gevolgen verbindt aan het feit dat hij niet langer verblijfsgerechtigd is in het Rijk, een verwijderingsbeslissing zou kunnen nemen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad in de eerste plaats op dat, overeenkomstig het tweede lid van deze verdragsbepaling, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, voor de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat in casu niet ter discussie dat er een wettelijke basis is die verweerder toelaat de bestreden beslissing te nemen, namelijk artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het staat ook vast dat verweerder oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde en dat hij bijgevolg één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat ook toe vast te stellen dat verweerder een zeer doorgedreven belangenafweging heeft doorgevoerd en dat hij hierbij de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen. Verzoeker lijkt echter, onder meer met een verwijzing een aantal criteria die in het verleden werden gebruikt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om na te gaan of een inmenging

in het privé- of gezinsleven te verantwoorden valt, voor te houden dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd.

Waar verzoeker wijst op zijn gezinsleven met een Belgische vrouw met wie hij stelt te willen huwen merkt de Raad op dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. Verweerder heeft erop gewezen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker zijn gezinsleven met deze vrouw niet zou kunnen verderzetten. Hierbij heeft verweerder overwogen dat er geen gegevens werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat een voortzetting van het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders niet mogelijk is. Door erop te wijzen dat niet kan worden verwacht dat zijn partner haar studies opgeeft om zich te vestigen in een land waarvan ze de taal niet spreekt en haar opleiding niet zal kunnen afronden, toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken te bestaan om het gezinsleven buiten België verder te zetten. Verzoeker geeft namelijk zelf aan dat zijn partner nog slechts één jaar dient te studeren, zodat niet blijkt dat zij, op het ogenblik dat hij zijn gevangenisstraf in België heeft ondergaan en hij zal worden geconfronteerd met de gevolgen van de bestreden beslissing, niet met hem zal kunnen samenleven in Spanje. De Raad wijst er tevens op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoekers kritiek met betrekking tot de specifieke overweging in de bestreden beslissing inzake het bestaan van “een grensoverschrijdende relatie”, die daarenboven niet determinerend is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het betoog van verzoeker dat er heden geen grensoverschrijdende relatie is, aangezien zijn partner in België verblijft wordt in de bestreden beslissing trouwens niet ontkend. Verweerder heeft door te verwijzen naar een grensoverschrijdende relatie slechts de toekomstige situatie in aanmerking genomen die zich zal voordoen indien verzoeker zich buiten België dient te vestigen terwijl hij nog steeds een relatie heeft met een in België verblijvende vrouw.

Verzoeker stelt dat het niet aanvaardbaar is om aan te nemen dat zijn partner haar relatie met hem zal kunnen verderzetten door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door hem regelmatig te bezoeken in het land waar hij kan verblijven. De Raad dient evenwel te herhalen dat verweerder in eerste instantie heeft aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker en zijn partner niet in de mogelijkheid zouden zijn om hun gezinsleven buiten België verder te zetten en dat een kritiek op een in se overvloedige overweging niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Daarnaast dient ook te worden geconstateerd dat niet kan worden gesteld dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde door in aanmerking te nemen dat verzoeker ook over een mogelijkheid beschikt om zijn relatie verder te onderhouden indien zijn partner zou prefereren om niet met hem in het buitenland te verblijven. Door te vermelden dat hij en zijn partner hun relatie willen bestendigen door te huwen en permanent samen te wonen toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat de keuze inzake de wijze waarop zij hun relatie verderzetten bij verzoeker en zijn partner ligt en weerlegt hij de vaststelling niet dat de bestreden beslissing op zich in ieder geval niet tot gevolg heeft dat er geen verder gezinsleven mogelijk zou zijn.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar een voorgehouden gezinsleven met zijn moeder en jongere zussen stelt de Raad vast dat verweerder heeft gemotiveerd dat niet blijkt dat er sprake is van een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, met deze personen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk tot dit besluit is gekomen door aan te geven dat hij, toen hij werd gehoord, verklaarde dat hij zijn moeder bijstaat bij de opvoeding van zijn zussen. Verweerder heeft met deze verklaringen namelijk rekening gehouden en opgemerkt dat om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gezinsleven tussen een ouder en een meerderjarig kind er, naast de gewone affectieve en emotionele banden ook een vorm van afhankelijkheid moet bestaan en deze niet wordt aangetoond. Verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker in de gevangenis verblijft en zijn moeder dus niet kan bijstaan en dat uit de aangebrachte feiten geen morele afhankelijkheidsband blijkt die verder reikt dan de gewone affectieve banden. Verweerder heeft er ook op gewezen dat andere personen en diensten verzoekers moeder hulp kunnen verstrekken. Verzoeker bewijst niet dat deze vaststellingen incorrect zijn.

Verweerder heeft verder ook oog gehad voor de mogelijkheid voor verzoeker tot verderzetting van de relatie met zijn familieleden in België en uiteengezet dat zij met verzoeker contact kunnen houden door

gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door hem een bezoek te brengen in het land waar hij kan verblijven. Verzoeker betwist dit niet.

Verzoeker geeft ook aan van oordeel te zijn dat verweerders overwegingen inzake de banden die hij nog heeft met Spanje niet correct zijn.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder op correcte gronden aangaf dat verzoeker in Spanje werd geboren, dat hij er het grootste deel van zijn leven verbleef en dat hij er naar school ging, zodat kan worden aangenomen dat hij de Spaanse taal machtig is, dat hij er nog familie en/of vrienden heeft en dat hij ook sociale en culturele banden heeft met dat land. Het is, op basis van deze vaststellingen, niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet kan worden gesteld dat een gebrek aan bindingen met het land van herkomst zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoekers betoog dat hij bijna even lang in België als in Spanje heeft verbleven, dat hij geen familie meer heeft in dat land en dat hij ook niet kan terugvallen op vrienden uit de lagere school om hem op te vangen leidt niet tot een andere conclusie. Van een jonge gezonde man die in Spanje werd geboren en er een groot deel van zijn jeugd doorbracht mag worden aangenomen dat hij zonder veel problemen zijn leven in dat land kan verderzetten. Verweerder heeft ook de mogelijkheid in overweging genomen dat verzoeker geen tijdelijke opvang in Spanje zou kunnen krijgen bij familie of kennissen en opgemerkt dat zijn familie hem vanuit België kan steunen.

Wat de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven betreft, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking onder het vorige onderdeel van het middel waaruit is gebleken dat verweerder de nodige aandacht heeft besteed aan de ernst van de misdrijven die door verzoeker werden gepleegd.

Verzoeker zet uiteen dat hij al meer dan negen jaar in België verblijft. Er blijkt uit deze mededeling evenwel niet dat de duur van zijn verblijf op zich een belemmering zou vormen om de bestreden beslissing te nemen.

In zoverre verzoeker opnieuw stelt dat de strafbare feiten waarnaar verweerder verwijst dateren van vier jaar geleden en dat ook rekening moet worden gehouden met zijn gedrag sindsdien en bepaalde nieuwe evoluties, kan het volstaan te herhalen dat verweerder vermag een groot gewicht toe te kennen aan de ernst van de gepleegde feiten en de gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker die kan worden gededuceerd uit het gegeven dat hij reeds op zeer jonge leeftijd uiteenlopende misdrijven pleegde, die aanleiding gaven tot zware correctionele veroordelingen. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat het feit dat verzoeker geen respect heeft voor de wet en niet stil staat bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen voor andere burgers ook blijkt uit vier veroordelingen door de politierechtbank voor onder meer rijden zonder rijbewijs en rijden onder invloed van stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden. Het feit dat verzoeker zijn situatie zelf verschillend beoordeelt en verkiest de nadruk te leggen op andere gegevens dan deze waaraan verweerder een groter gewicht toekende geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker licht toe dat zijn moeder, zijn broer en zijn zussen de Spaanse nationaliteit hebben en dat niet kan worden verwacht dat zij hun leven in België opgeven om elders met hem te verblijven. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder geen correcte belangenafweging doorvoerde of enig relevant gegeven buiten beschouwing liet. Louter ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeker zichzelf enigszins tegensprekt door enerzijds aan te geven dat hij de grote toeverlaat is van zijn moeder en zussen en anderzijds te stellen dat niet kan worden verwacht dat deze personen voor wie hij stelt zo belangrijk te zijn en die ook de Spaanse nationaliteit hebben hem vervoegen in Spanje of in een ander land indien hij niet in België kan verblijven.

Daar verzoeker tal van strafbare feiten pleegde in 2015 kan hij ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat zijn partner niet op de hoogte was de misdrijven die hij pleegde aangezien hij pas op 23 februari 2017 werd veroordeeld. Indien verzoeker, zoals hij zelf voorhoudt, sedert 2016 een normale stabiele relatie heeft met zijn Belgische vriendin, dan mag worden aangenomen dat zij op de hoogte was van het feit dat verzoeker ernstige feiten pleegde waarvoor hij vervolgd werd en dat deze feiten tot gevolg konden hebben dat zijn verblijf in het Rijk zou worden beëindigd waardoor een verderzetting van de relatie in België niet mogelijk zou zijn.

Verzoeker zet uiteen dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en dat ze het centrum van haar belangen in België heeft. Hij toont hiermee niet aan dat zijn partner ernstige moeilijkheden zou hebben indien zij, om het gezinsleven te bestendigen, met verzoeker in een ander land zou dienen te wonen.

Wat betreft de nogmaals aangevoerde problematiek dat verzoeksters partner nog studeert kan worden verwezen naar wat reeds werd gesteld bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel.

Verzoeker erkent verder dat hij geen kinderen heeft en dat hij verkeerdelijk dacht dat zijn partner zwanger was.

Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en dat hij besloot dat de eventuele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker op basis van het tweede lid van deze verdragsbepaling mogelijk is. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens onterecht buiten beschouwing liet of dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde om tot zijn besluit te komen incorrect of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven uitgebreid de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt, door het negeren van de inhoud van de bestreden beslissing en door het herhalen van elementen waarmee reeds uitvoerig rekening werd gehouden, ook niet aannemelijk dat verweerder bij het doorvoeren van een belangenafweging het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

2.2.6. Verzoeker voert in de hoofding van zijn enig middel nog de schending aan van artikel 20 van het WVEU, van de artikelen 24.2, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 28.3 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 13 van het EVRM doch zet niet, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen waarom hij meent dat voormelde artikelen in voorliggende zaak werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK